

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 6Csp/4/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118200554
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr.LL.M Helena Töre Janíčková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2021:5118200554.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Helenou Töre Janíčkovou LL.M v právnej veci žalobcov: 1/ H. U., X.. X.X.XXXX, V. L. P. XXX/X, XXX XX K., 2/: E. U., X.. XX. XX. XXXX, L. E. XXX/XX, XXX XX K., právne zastúpení: LALINSKÝ ADVOKÁT s.r.o., so sídlom Kálov 653/23-2, 010 01 Žilina, IČO: 47 253 096, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava - Staré Mesto, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie neplatnosti právnych úkonov a vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

- I. Súd návrh žalobcov 1/ a 2/ na prerušenie konania do doby, pokiaľ Súdny dvor Európskej únie nerozhodne o návrhu Krajského súdu v Prešove na začatie prejudiciálneho konania vedeného pod sp. zn. C-485/19 zamieta.
- II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 2.607,26 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- III. Žaloba sa v časti nároku uplatneného žalobcom 1/ o zaplatenie sumy 6.347,35 eur zamieta.
- IV. Žalovaný má voči žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a druhoinštančného konania v rozsahu 48,36 %.
- V. Žalovaný má voči žalobkyni 2/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a druhoinštančného konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou o určenie neplatnosti právnych úkonov a ochranu práv spotrebiteľa podanou na Okresnom súde Žilina dňa 24. 11. 2017 sa žalobca domáhal proti žalovanému určenia absolútnej neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.11.2012, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.06.2010, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 06.03.2013 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.11.2013, uzatvorené medzi žalobcom 1/ a žalovaným, a to v časti úrokov. Ďalej sa žalobca 1/ domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia, a to vo výške rozdielu medzi obdržanými finančnými prostriedkami a istinou zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.11.2012, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.06.2010, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 06.03.2013 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.11.2013, ako aj náhrady trov konania.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že uzavrel so žalovaným Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.11.2012, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.06.2010, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 06.03.2013, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.11.2013, ktorých predmetom bolo poskytnutie úveru. Dňa 11.09.2015 bol žalobcom 1/ dlh z vyššie uvedených revolvingových úverov žalovaného splatený, nakoľko

žalobca 1/ požiadal viazaného finančného agenta žalovaného - E. F.A., o predčasné splatenie zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, o ktorom svedčí aj príjmový pokladničný doklad č. 4365. E. F. ako viazaný finančný agent žalovaného, sprostredkovala predmetný revolvingový úver medzi žalobcom 1/ a žalovaným a za týmto účelom ju žalobca 1/ navrhol v tejto veci vypočuť ako svedka. Napriek splateniu celej dlžnej sumy zo strany žalobcu 1/, došlo zo strany žalovaného k vymáhaniu tohto dlhu, ktorý však už neexistuje. Dňa 12.06.2017 žalovaný oznámil žalobcovi 1/, že voči nemu eviduje dlh, a to v celkovej výške 6.701,22 € vyplývajúci z vyššie uvedených revolvingových úverov. Taktiež žalovaný zaslal list zo dňa 12.05.2017, v ktorom zamestnávateľa žalobcu 1/ - Vojenský útvar 2780 Žilina, vyzval na vykonávanie zrážok zo mzdy vo výške 85,15€/ mesačne, ktorý ich v prospech žalovaného aj vykonával. Konanie žalovaného považoval žalobca 1/ za v rozpore s právnymi predpismi SR, žalobca 1/ zároveň uviedol, že zo strany žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko zo mzdy žalobcu 1/ boli zrazené sumy neoprávnene a tým žalobcovi 1/ spôsobil škodu. Žalovanému bola zo strany právneho zástupcu žalobcu 1/ zaslaná aj výzva na zdržanie sa konania dňa 26.06.2017, z dôvodu rozporu s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Žalovaný však na uvedený list nateraz nereagoval. Rovnako bola zo strany právneho zástupcu žalobcu 1/ poslaná dňa 26.06.2017 výzva žalobcovmu zamestnávateľovi, na upustenie od vykonávania zrážok zo mzdy. Vo výzve právny zástupca žalobcu 1/ žiadal zamestnávateľa žalobou o bezprostredné upustenie od vykonávania zrážok zo mzdy žalobcu 1/ a navrhol mu, aby vykonané zrážky zo mzdy skladal do notárskej úschovy, pričom finančné prostriedky by boli v notárskej úschove až do vyriešenia vzniknutej situácie. S takouto alternatívou však zamestnávateľ žalobcu 1/ nesúhlasil. Žalobca 1/ ďalej uviedol, že zo strany žalovaného dochádzalo prostredníctvom zamestnávateľa žalobcu 1/ k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu. Z tohto dôvodu žalobca 1/ podal návrh na vydanie neodkladného opatrenia, na základe ktorého dňa 19. 10. 2017 súd rozhodol o povinnosti zamestnávateľa žalobcu 1/ zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy žalobcu 1/ a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Žalobca 1/ tvrdil, že je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti predmetných zmlúv v časti úrokov, a bez tohto určenia by bolo ohrozené právo žalobcu alebo by sa jeho právne postavenie stalo neistým, nakoľko bol zo strany žalobcu 1/ dlh z revolvingových úverov splatený a zo strany žalovaného by naďalej dochádzalo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu 1/. Žalobca 1/ poukázal na to, že pre určenie právneho režimu na ochranu práv žalobcu 1/ ako spotrebiteľa je smerodajný zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobca 1/ namietol rozpor s dobrými mravmi, kde podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka žalovaný postupoval voči žalobcovi 1/ ako spotrebiteľovi bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca 1/ uviedol, že žalovaný vystavil žalobcu 1/ (spotrebiteľa) nemorálnemu zaobchádzaniu, ktoré zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Žalobca 1/ má preto naliehavý právny záujem na určení neplatnosti týchto zmlúv v časti úrokov, nakoľko tieto sú v hrubom rozpore s právnymi predpismi SR a zároveň porušujú práva žalobcu ako spotrebiteľa, a teda dochádzalo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu 1/ ako spotrebiteľa a preto žiadal toto obohatenie vydať. Uviedol, že výška ročného úroku, ktorý je vo všetkých napádaných zmluvách vo výške cca. 70%, absolútne odporuje dobrým mravom. Žalobca 1/ v žalobe ďalej uviedol, že zhromažďuje dokumenty k presnému výpočtu bezdôvodného obohatenia. Žalobca ďalej poukázal na ustanovenia o rozhodcovskej doložke upravenej v čl. 18 zmluvných dojednaní a zmluvnej pokute v prípade omeškania splátok upravenej v čl. 14 zmluvných dojednaní, v ktorých sa zmluvná pokuta v závislosti od dĺžky omeškania pohybovala až na úrovni 30 % z dlžnej sumy. Žalobca 1/ zároveň doplnil, že ďalšou z neprijateľných zmluvných podmienok bola aj výška odplaty dohodnutá v čl. 8 ods. 8.1 predmetných zmlúv, ktorú bol žalobca povinný uhradiť, a to bez toho, aby žalobca túto službu reálne využil.

3. Okresný súd Žilina následne uznesením sp. zn. 6Csp/4/2018-138 zo dňa 05. 11. 2018 pripustil zmenu petitu žaloby a uznesením sp. zn. 6Csp/4/2018-182 zo dňa 20. 12. 2019 pripustil pristúpenie žalobkyne 2/ na stranu žalobcov.

4. Žalovaný podal v predmetnej veci vyjadrenie, ktoré bolo súdu doručené dňa 03. 06. 2020, v ktorom uviedol, že z doposiaľ predložených podaní nie je zrejmé, aký právny záujem žalobca 1 a žalobca 2 má na súbežnom určovaní aj neplatnosti časti zmluvy a aj bezúročnosti úveru z tej ktorej zmluvy a súčasne resp. navyiac aj určovaní neplatnosti jednotlivých dohôd o zrážkach zo mzdy. Ak žalovaný vychádza z podania žalobcu 1/ zo dňa 08.10. 2018, potom konštatoval, že tento účel resp. zmysel takejto koncepcie žalovaných „nárokov“ je neobhájiteľný. Žalovaný vo vyjadrení ďalej tvrdil, že žalobca 2 nemá žiadnu vecnú legitímáciu v spore ohľadne žalovaného nároku a neboli predložené ani žiadne dôkazy, ktoré by toto preukázali. Podľa žalovaného nie sú zrejmé ani dôvody požadovaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný namietol premlčanie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného

obohatenia, a to nasledovne: Dátum uplatnenia požiadavky na bezdôvodné obohatenie čo do výšky 12.03. 2018 (po skutkovej stránke žalovaný nevyklučuje, že k tomu došlo aj neskôr, nakoľko podanie z 12.03.2018 mu nikdy doručené nebolo a z podania zo dňa 08.10.2018 žiadne skutočnosti nevyplývajú). V prípade zmluvy č. XXXXXXXXXXXX premlčaným nárokom je všetko čo žalobca požaduje v rozsahu nad sumu 1446,66 Eur (v objektívnej lehote) a nad sumu 562,59 Eur (v subjektívnej premlčacej lehote). Úhrady vykonané medzi 12.03.2015 - 12.03.2018. V prípade zmluvy č. XXXXXXXXXXXX premlčaným nárokom je všetko, čo žalobca požaduje v rozsahu nad sumu 835,84 Eur (v objektívnej lehote) a nad sumu 210,94 Eur (v subjektívnej premlčacej lehote). V prípade zmluvy č. XXXXXXXXXXXX premlčaným nárokom je všetko, čo žalobca požaduje v rozsahu nad sumu 1412,21 Eur (v objektívnej lehote) a nad sumu 482,22 Eur (v subjektívnej premlčacej lehote). V prípade zmluvy č. XXXXXXXXXXXX premlčaným nárokom je všetko, čo žalobca 1/ požaduje v rozsahu nad sumu 894,86 Eur (v objektívnej lehote) a nad sumu 596,05 Eur (v subjektívnej premlčacej lehote). Žalovaný záverom poukázal na skutočnosť, že žalobcom 1/ uplatnený nárok a tvrdenia nie sú riadne podložené listinnými dôkazmi.

5. Súd vec prejednal a rozhodol na pojednávaní dňa 05. 06. 2020 za prítomnosti právneho zástupcu žalobcov 1/, 2/, žalobcov 1/, 2/, právneho zástupcu žalovaného a v neprítomnosti žalovaného, a to rozsudkom sp. zn. 6Csp/4/2018-210 zo dňa 05. 06. 2020 (ďalej označený aj ako „Rozsudok 1“).

6. Proti výroku I. a výroku V. Rozsudku 1 podal dňa 06. 07. 2020 odvolanie žalovaný (na č. I. 235 a nasl. spisu), v ktorom uviedol, že namieta závery súdu prvej inštancie o aplikácii desaťročnej objektívnej premlčacej doby, čo konajúci súd odôvodnil tým, že žalovaný konal úmyselne, pretože v uzavretých zmluvách ignoroval povinnosť uvádzať údaj o konečnej splatnosti a povinnosť uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Ďalej uviedol, že závery súdu o aplikácii desaťročnej objektívnej premlčacej doby nemajú oporu v žiadnom vykonanom dôkaze a odporujú skutočnostiam, na základe ktorých žalovaný rozhodne nemohol konať s úmyslom získať obohatenie. Okrem faktu, že z napádaného rozsudku nemá byť zrejmý dôvod, pre ktorý súd nepovažoval zmluvné dojednania jednotlivých úverových zmlúv k zmluvám o revolvingovom úvere za ich súčasť, a rovnako tak ani oznámenie veriteľa o schválení úveru, čo má podľa žalovaného zásadný význam vo vzťahu k záverom súdu o úmysle žalovaného získať obohatenie, považoval za podstatné zdôrazniť, že a) na základe inšpekčných kontrol vykonávaných Slovenskou obchodnou inšpekciou ako príslušným orgánom dohľadu v čase bezprostredne predchádzajúcom dobe, kedy došlo k uzavretiu jednotlivých úverových zmlúv, bolo konštatované, že zmluvy uzatvárané žalovaným majú všetky náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z., b) súdna prax (v článku II. tohto odvolania) opakovane konštatovala, že úverovú zmluvu tvoria aj zmluvné dojednania a oznámenie veriteľa o schválení úveru, čo apriori má vylučovať existenciu úmyslu získať bezdôvodné obohatenie, pretože ak uvedené listiny tvoria súčasť úverovej zmluvy a z daných listín vyplývajú aj súdom označené chýbajúce náležitosti, potom nie je možné hovoriť na strane žalovaného o úmysle len preto, lebo súd dospel k inému právnomu posúdeniu. V čase uzavretia jednotlivých úverových zmlúv nebola žiadna pochybnosť o tom, čo tvorí úverovú zmluvu. K argumentu súdu prvej inštancie, že žalovaný ako podnikateľský subjekt neuvedením náležitosti v zmluve konal v úmysle získať obohatenie poukázal na záver Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/238/2017, podľa ktorého „samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa nemôže bez ďalšieho zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa.“ Úvaha súdu o úmysle žalovaného získať bezdôvodné obohatenie v spojitosti so zdôrazňovaním podnikateľského postavenia žalovaného sa podľa žalovaného nejaví oprávnene aj preto, lebo je logicky neprijateľné, aby žalovaný konal úmyselne spôsobom, kedy by mu nemal vzniknúť nárok na odplatu. Uviedol, že sa prieči sa akejkolvek dokázanej skutočnosti či všeobecnému chápaniu, aby žalovaný mal konať s úmyslom porušiť právne predpisy a týmto porušením získať bezdôvodné obohatenie. Pokiaľ by mala byť v posudzovanom prípade aplikovaná desaťročná premlčacia doba stanovená v § 107 ods. 2 ObčZ pre prípad získania úmyselného bezdôvodného obohatenia, bolo by nutné preukázať existenciu vedomosti žalovaného o tom, že existuje skutočnosť, od ktorej odvodzuje vznik a existenciu bezdôvodného obohatenia. Existencia úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nie je daná s eventualitou, že by bezdôvodné obohatenie mohlo vzniknúť. V ďalšom uvádzal, že je preukázané a nesporné, že práve v danom okamihu sa žalovaný oprávnene a dôvodne mohol spoliehať a vychádzať aj z výsledkov kontrolnej činnosti, čo je pre hodnotenie otázky „úmysel“ získať bezdôvodné obohatenie rozhodujúce. Súčasne uviedol, že sú tu pochybnosti o správnosti dôvodov, pre ktoré súd prvej inštancie posúdil existenciu dôvodov bezúročnosti, lebo ani súdna prax nie je jednotná (inak povedané, ak existujú názorové rozdiely v činnosti súdov na určitú tú istú otázku, potom nie je možné objektívne tvrdiť, že v činnosti bežnej právnickej osoby resp. občana priklonenie sa k jednej z týchto názorových možností má

ísť o úmysel porušiť právne predpisy a získať obohatenie). Súd nesprávne podľa žalovaného vyhodnotil aj začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, ktorá mala podľa rozsudku začať plynúť od udelenia plnej moci na zastupovanie. Tvrdil, že časť žalovaného nároku je premlčanou a preto v danej časti súd prvej inštancie mal rozhodnúť tak, že nárok zamietne. Podrobnejšie námietku premlčania žalovaný špecifikoval vo svojich podaniach. Namietal, že súd prvej inštancie v rámci predbežného právneho posúdenia ani neuviedol, že by uplatnenú námietku premlčania posudzoval na základe ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúceho 10 ročnú premlčaniu objektívnu dobu, čiže svojím postupom mal poprieť účel ustanovenia § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Ustanovenie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka obsahuje úpravu dvoch rôznych dĺžok objektívnej premlčacej doby. Súd prvej inštancie neuviedol, že mieni aplikovať 10 ročnú premlčaciu dobu. Na túto skutočnosť žalovaný poukazuje jednak v súvislosti s porušením procesnej povinnosti súdu ale súčasne aj v súvislosti s predložením inšpekčného záznamu SOI, ktorý predkladá v kontexte vyššie uvedenej argumentácie ako dôkaz podporujúci jej opodstatnenosť a ktorého prípustnosť je daná § 366 písmeno c) a písmeno d) Civilného sporového poriadku. Žalovaný napádal rozhodnutie o uložení povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 8954,61 Eur z dôvodu nielen nesprávneho posúdenia námietky premlčania, ale primárne preto, lebo záver o vzniku bezdôvodného obohatenia nemá obstať a má byť v rozpore s právnymi predpismi. Z napádaného rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie vychádzal z toho, že jednotlivé úvery sú bezúročné, pretože úverové zmluvy neobsahujú údaj o konečnej splatnosti a uvedenie predpokladov pre výpočet RPMN. Tvrdil, že oznámenie veriteľa o schválení úveru je riadnou súčasťou zmluvy a termín konečnej splatnosti z neho vyplýva. Dôvodil, že ak by „konečná splatnosť“ mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva ani zmena zákona, a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam. Tvrdil, že s poukazom na ním citované rozhodnutia je možné oprávnené tvrdiť, že uvedenie konečnej splatnosti v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi je postačujúce. K záveru súdu o údajnom neuvedení predpokladov použitých na určenie RPMN uviedol, že tento záver je skutkovo a právne nesprávny, pretože : ? Všetky údaje potrebné pre výpočet podľa vzorca určeného zákonom č. 129/2010 Z.z. sú uvedené na líčnej strane dokumentu označeného ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere, kde sa nachádzajú údaje potrebné pre výpočet RPMN spôsobom - vzorcom vyplývajúcim zo zákona. Samotný súd prvej inštancie v rozsudku ani neuvádza, ako by dané údaje mali byť uvedené (paradoxe potom vyznieva, že súd konštatuje, že uvedené nie sú hoci sám nešpecifikuje ako inak by mali byť uvedené), ? Žalovaný v zmluvách uviedol všetky predpoklady na výpočet RPMN, pričom z článku 3., ods. 3.1 zmluvných dojednaní každej úverovej zmluvy vyplýva Celková výška úveru bude Dlžníkovi oznámená v oznámení podľa čl. 2., ods. 2.2. tejto Zmluvy o RU. Celková výška úveru je spolu s úrokmi splatná v pravidelných splátkach, vo výške a časovom rozvrhnutí podľa platného splátkového kalendára. Ročnou percentuálnou mierou nákladov je sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v tejto Zmluve o RU), výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru a doby splácania. Žalovaný namietal aj výrok o náhrade trov konania, kedy súd prvej inštancie mal podľa jeho názoru nesprávne posúdiť, že žalobca 2/ mal čiastočný úspech vo veci. Súd nevyhovel žiadnemu výroku, ktorý by bol v prospech žalobcu 2/ a preto v pomere medzi žalobcom 2/ a žalovaným mal súd žalovanému priznať nárok na náhradu trov konania. Z výroku I. vyplýva, že sa týka pomeru žalobca 1/ a žalovaný. To malo platiť aj o výroku II., pretože sa v ňom rovnako uvádza, že sa týka dohody o zrážkach zo mzdy medzi žalobcom 1/ a žalovaným. V ostatných výrokoch bola žaloba zamietnutá. Žalobca 2/ teda nemal úspech v žiadnej časti žaloby a preto súd mal pri rozhodovaní o náhrade trov konania rozhodovať podľa toho, ako rozhodol vo výrokoch I. až IV. Tvrdil, že výrok V. o náhrade trov konania je v rozpore s výsledkami konania, a teda nezodpovedá § 255 CSP. Žiadal, aby odvolací súd Rozsudok 1 v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu žalobcu 1/ v časti o zaplatenie 8 954,61 eur zamietne a žalovanému voči žalobkyni 2/ prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Proti výroku V. Rozsudku 1 podali žalobcovia 1/, 2/ dňa 03. 07. 2020 odvolanie (na č. I. 242 a nasl.), v ktorom uviedli, že konajúci súd mal vo výroku uznesenia rozhodnúť o tom, že žalobcovia majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalobcovia zastávali názor, že ich nárok bol odôvodnený, pričom aj konajúci súd vyhovel návrhu žalobcov a predmetnú žalobu zamietol iba v tej časti, kde s poukazom na skutočnosť, že súd ustálil, že úvery poskytnuté na základe zmlúv o RU sú bezúročné a bez poplatkov, výrok o prípadnej neplatnosti predmetných ustanovení zmlúv o revolvingovom úvere (ďalej len ako „RU“) považoval v prejednávanej spore už za nadbytočný a nehospodárny, a teda nie z dôvodu, že by žalobcovia v danom spore neuspeli. Z podaného návrhu žaloby, ako aj v zmysle všetkých

vyjadrení žalobcov a žalovaného v rámci konania, na základe ktorých bol vydaný aj rozsudok, má byť zrejmé, že žalobcovia boli nútení podať tento návrh, a to kvôli konaniu žalovaného, nakoľko žalovaný konal v rozpore s právnymi predpismi SR a dochádzalo z jeho strany k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcov ako spotrebiteľov. Uviedli, že žalovaný vo svojom odvolaní zo dňa 03.07.2020 neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli schopné zvrátiť rozhodnutie prvostupňového súdu alebo ktoré by spochybnili v dostatočnej a rozumnej miere závery prvostupňového súdu uvedené v rozhodnutí. Ďalej uvádzali, že v prípade žalovaného je jednoznačné, že ide o úmyselné konanie, a to s poukazom na jeho systematické poškodzovanie spotrebiteľov a uzatváranie zmlúv, ktoré nie sú v súlade so zákonom. O tom, že žalovaný dlhodobo koná v rozpore so zákonom, a teda musí si byť vedomý toho, že toto jeho konanie nie je v súlade s právnymi predpismi dokazuje aj mnoho sporov, na ktoré mali poukávať, ktoré sú voči žalovanému vedené a v ktorých je žalovaný neúspešnou stranou, a to najmä kvôli dôvodom, pre ktoré žalujú v tomto konaní. Žalobcovia plnili žalovanému vo výške sumy predstavujúcej bezdôvodné obohatenie na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere v presvedčení, že táto bola uzavretá v súlade so zákonom a dotknuté podmienky úveru zodpovedajú požiadavke zákona. Spotrebiteľ sa v tomto prípade pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším subjektom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov spočívajúci v tom, že žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nedopustí v takej intenzite.

8. Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoCsp/45/2020-286 zo dňa 29. 01. 2021 bol Rozsudok 1 vo výrokoch I. a V. zrušený a vec bola vrátená Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie, vo výrokoch II., III., IV. zostal Rozsudok 1 nedotknutý.

9. Súd predmetnú vec posúdil podľa nasledujúcich zákonných ustanovení:

10. V zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

11. V zmysle ustanovenia § 107 ods. 2 OZ, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

12. V zmysle ustanovenia § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

13. V zmysle ustanovenia § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

14. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení platnom a účinnom od 11. 06. 2010, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> musí obsahovať tieto náležitosti: písm. f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

15. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom od 11. 06. 2010, od 01. 12. 2011, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>> a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>>, r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>> a y) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>> a § 10 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>>.

16. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom od 10. 06. 2013, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610.html>>, r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610.html>> a y) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610.html>>.

17. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v súdnom spise a zistil nasledujúci skutkový stav:

18. Žalobca 1/ a žalobca 2/ uzatvorili so žalovaným 1. Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8200030107 zo dňa 16.06.2010, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi 1/ úver a revolving vo výške 2.290,84 € (1500 eur + 790,84 eur, dôkaz na č. l. 107 spisu),

2. Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.11.2012, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi 1/ úver a revolving vo výške 1.832,61 € (1200 eur + 632,61 eur, dôkaz na č. l. 103 spisu),

3. Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 06.03.2013, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi 1/ úver a revolving vo výške 2.290,84 € (1500 eur + 790,84 eur, dôkaz na č. l. 147 spisu).

Žalobca 1/ uzatvoril so žalovaným 4. Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.11.2013, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi 1/ úver a revolving vo výške 2.358,31 € (1500 eur + 858,31 eur, dôkaz na č. l. 115 spisu).

(zmluvy vyššie označené pod bodmi 1. - 4. môžu byť v ďalšom texte odôvodnenia označené aj ako „Zmluvy o RU“).

19. Súd bol v nadväznosti na uznesenie Krajského súdu v Žiline povinný opätovne posúdiť prípadné premlčanie zo strany žalobcom 1/ uplatneného nároku, a to vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného. Zároveň mal súd zohľadniť namiesto 10 - ročnej objektívnej premlčacej doby aplikovateľnej pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení z dôvodu, že žalobca 1/ jednoznačne nepreukázal úmysel žalovaného na jeho bezdôvodnom obohacovaní trojročnú objektívnu premlčaciu lehotu a subjektívnu dvojročnú premlčaciu lehotu mal v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu začať počítať prvým dňom začatia splácania prvej splátky a následne splatením každej ďalšej splátky až nakoniec splatením poslednej splátky ohľadom každej jednotlivéj zmluvy o revolvingovom úvere. V nadväznosti na uvedené Okresný súd Žilina v zmysle ustanovenia § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku bol názorom v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Žiline viazaný a predmetný nárok vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania opätovne posúdil.

V prvom rade súd považoval za potrebné si ustáliť, kedy došlo zo strany žalobcu 1/ k splateniu istín jednotlivých zo strany žalovaného poskytnutých úverov (nakolko z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných úverov bol žalobca 1/ povinný zaplatiť žalovanému len súčet istín poskytnutých úverov, plnenia, ktoré boli realizované nad rámec istín úverov boli plneniami bez právneho dôvodu, a teda bezdôvodným obohatením na strane žalovaného).

Z prehľadu pohľadávok predložených spoločnosťou PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. Vojenskému útvaru Žilina voči žalobcovi 1/ (na č. l. 42 spisu), ako aj z príjmového pokladničného dokladu na č. l. 43 spisu, pričom tieto dôkazy boli medzi stranami nespornými vyplynulo, že:

- istina úveru poskytnutého na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX vo výške 2290,84 eur bola splatená žalobcom 1/ v roku 2013,

- istina úveru poskytnutého na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX vo výške 1 832,61 eur bola splatená žalobcom 1/ v apríli roku 2015,

- istina úveru poskytnutého na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX vo výške 2 290,84 eur bola splatená žalobcom 1/ v auguste roku 2015,

- istina úveru poskytnutého na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX vo výške 2 358,31 eur bola splatená žalobcom 1/ v septembri roku 2015.

Následne súd ustálil, a to na základe právneho názoru vyjadreného Krajským súdom v Žiline, ktorým bol Okresný súd Žilina viazaný, že pokiaľ mal súd posudzovať plynutie subjektívnej premlčacej doby odo dňa splatenia každej jednotlivéj splátky pri každom jednotlivom úvere, že v takom prípade moment plynutia subjektívnej premlčacej doby (ktorá má plynúť odo dňa, keď sa žalobca 1/ dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil), začína plynúť rovnakým okamihom, ako trojročná objektívna premlčacia lehota (ktorá má začať plynúť odo dňa, keď k

bezdôvodnému obohateniu došlo). Obidve premlčacie doby v tomto prípade, vzhľadom na skutočnosť, že vedomosť žalobcu 1/ o bezúročnosti a bezpoplatkovosti jeho úverov je aj v zmysle názoru Krajského súdu v Žiline potrebné spájať s jeho vedomosťou o existencii zákona č. 129/2010 Z. z., začínajú plynúť tým istým momentom, teda odo dňa splatenia jednotlivých splátok.

Vzhľadom na uvedené súd zobral do úvahy deň, kedy žalobca 1/ uplatnil svoj nárok na súde, pričom na základe informácie na č. I. 1 spisu (text za prvou odrážkou), ako aj z uznesenia Okresného súdu Žilina sp. zn. 45Csp/6/2017-39 zo dňa 19. 10. 2017 a z informácie uvedenej k podaniu predmetného návrhu uvedenej v elektronickom archíve vedenom ku konaniu 45Cso/6/2017 súd zistil, že žaloba bola v tejto veci podaná dňa 24. 11. 2017. Následne súd vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti týkajúce sa plynutia premlčacích lehôt v súvislosti s bezdôvodným obohatením vyhodnotil (nakoľko v prípade existencie subjektívnej aj objektívnej premlčacej lehoty je potrebné, aby v momente uplatnenia /vykonania/ práva neskončila plynúť ani jedna z premlčacích dôb), že nepremičanými sú pohľadávky žalobcu 1/ voči žalovanému z titulu plnenia nad rámec istín predmetných úverov, ktoré žalobca 1/ žalovanému splatil najneskôr dva roky pred uplatnením svojho nároku na súde (teda najneskôr 24. 11. 2015).

Súd na základe vyjadrenia žalobcu 1/ zo dňa 12. 03. 2018 na č. I. 40 spisu, ako aj na základe listinných dôkazov žurnalizovaných na č. I. 43, 43 rub a 44 spisu, ako aj na základe vyjadrenia žalovaného zo dňa 03. 06. 2020 (na č. I. 193, 193 rub), pričom súd zároveň konštatuje, že rozsah plnenia žalobcu 1/ uvádzaný zo strany jednej, prípadne druhej strany sporu nebol v tomto spore žiadnym spôsobom a nikým popieraný, dospel k záveru, že za obdobie od 22. 12. 2015 do 09. 10. 2017 splatil žalobca 1/ žalovanému z titulu plnení na úver poskytnutý na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX sumu 803,70 eur (10 x 80,37 eur), z titulu plnení na úver poskytnutý na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX sumu 403,81 eur (64,29 x 5 + 63,09 + 1,20 + 18,07), z titulu plnení na úver poskytnutý na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX sumu 803,70 eur (10 x 80,37), z titulu plnení na úver poskytnutý na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX sumu 596,05 eur, pričom súčet vyššie uvedených plnení zo všetkých štyroch zmlúv predstavuje sumu 2 607,26 eur (803,70 + 403,81 + 803,70 + 596,05).

Následne súd musel konštatovať, že pohľadávka uplatnená žalobcom 1/ nad rozsah vyššie uvedeného súčtu súm bola žalobcom 1/ žalovanému zaplatená v období pred 24. 11. 2015, a z toho dôvodu, poukazujúc pritom na závery prijaté vyššie v tomto bode odôvodnenia rozsudku, bola v čase jej uplatnenia na súde premlčaná.

Súd teda žalobcovi priznal nepremičanú časť uplatnenej pohľadávky vo výške 2 607,26 eur, pričom zostávajúca časť žaloby, ktorou bol uplatnený nárok na peňažné plnenie bola z dôvodu jeho premlčania výrokom č. III. tohto rozsudku zamietnutá (t.j. v časti o zaplatenie 6 347,35 eur - čo predstavuje rozdiel medzi uplatnenou pohľadávkou /8 954,61 eur/ a jej priznanou časťou /2 607,26 eur/).

Zároveň súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca 1/ v časti uplatneného nároku na peňažné plnenie po podaní žaloby riadne pokračoval v konaní v zmysle ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka, poukazujúc aj na jeho procesné podania, ktoré sú súčasťou spisového materiálu a ktorými reagoval na súdom vyhotovené výzvy na doplnenie žaloby.

20. Súd výrokom č. I. tohto rozsudku v zmysle ustanovenia § 162 ods. 3 Civilného sporového poriadku rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania do doby, pokiaľ Súdny dvor Európskej únie nerozhodne o návrhu Krajského súdu v Prešove na začatie prejudiciálneho konania vedeného pod sp. zn. C-485/19 podaného žalobcami 1/, 2/ v predmetnej veci dňa 06. 04. 2021 (na č. I. 312 - 313 spisu). V čase vyhlásenia rozsudku v predmetnej veci bolo vo veci C - 485/19 vedenej pred Súdny dvorom Európskej únie, ktorej predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Krajským súdom v Prešove z 12. 06. 2019 a doručený Súdnemu dvoru 25. 06. 2019, ktorý súvisí s konaním LH proti Profi Credi Slovakia s.r.o. rozhodnuté Rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie z 22. 04. 2021, a to v časti prejudiciálnej otázky, ktorá mala súvisieť aj s týmto konaním vedeným pred Okresným súdom v Žiline v bode 1. rozsudku tak, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

Okresný súd Žilina je viazaný rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie, avšak jedným dychom je potrebné zdôrazniť, že na Súdny dvor Európskej únie sa v predmetnej právnej veci neobrátil za účelom polozenia prejudiciálnej otázky Okresný súd Žilina, ale Krajský súd v Prešove, pričom skutkové okolnosti sporu, v ktorom bola zo strany Krajského súdu v Prešove položená Súdnemu dvoru prejudiciálna

otázka neboli úplne totožné so skutkovým stavom zisteným v tomto spore, navyše prejudiciálna otázka sa netýkala ustanovenia Občianskeho zákonníka vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe pri bezdôvodnom obohatení (ktorá bola v konaní vedenom pred Krajským súdom v Prešove ustálená), ktorej posúdenie bolo v predmetnej sporovej veci kľúčové, ale týkala sa dĺžky trvania objektívnej 3-ročnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení. Vzhľadom na posúdenie uvedené v uznesení Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoCsp/45/2020 zo dňa 29. 01. 2021 (podľa ktorého je potrebné začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby počítať odo dňa splatenia každej jednotlivéj splátky z každého úveru) v tejto sporovej veci by aj prípadné určenie odlišnej dĺžky trvania objektívnej 3-ročnej premlčacej doby nemalo vplyv na rozhodnutie v tejto sporovej veci.

Pokiaľ Súdny dvor EÚ vo svojom rozsudku vyslovil, že zásada efektivity bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu bez toho, aby v čase vyhlásenia rozsudku v predmetnej sporovej veci (6Csp/4/2018) zákonodarcu zmenil vo vzťahu k uvedenému konštatovaniu Súdneho dvora právnu úpravu, súd uvádza, že pokiaľ by opomenul, resp. neriadil sa ustanovením § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe, ktorá sa má uplatniť pri bezdôvodnom obohatení, absentujú mantinely, v rámci ktorých by mohol také premlčanie pri vznesenej námietke premlčania posúdiť.

V čase vyhlásenia rozsudku v predmetnej veci (6Csp/4/2018) súd neevidoval zmenu predmetnej právnej úpravy, zároveň ani Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozsudku neskonštatoval alternatívu, v akej premlčacej lehote je potrebné príslušný nárok uplatniť, pokiaľ trojročná premlčacia lehota je vo vzťahu k nároku uplatňovanom zo strany spotrebiteľa pri nekalých zmluvných podmienkach v rozpore so zásadou efektivity.

Súd zároveň konštatuje, že je nad rozsah kompetencií súdu bez toho, aby došlo k zmene vnútroštátnej úpravy zo strany zákonodarcu, aby si stanovil dĺžku objektívnej premlčacej lehoty pri bezdôvodnom obohatení tak, aby nebola v rozpore so zásadou efektivity. Pokiaľ by tak aj učinil, bolo by to prinajmenšom v rozpore s princípom právnej istoty a v rozpore s predvídateľnosťou práva, nakoľko iný súd v inej právnej veci by si dĺžku premlčacej lehoty upravenej v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka mohol stanoviť odlišne.

Podľa názoru je preto potrebné, aby závery, ktoré boli vyslovené v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 22. 04. 2021 vo veci C-485/19 boli v prvom rade pretavené zákonodarcom do vnútroštátnej úpravy v Súdnom dvorom naznačenom smere tak, aby uvedeným mohli byť následne viazané aj všeobecné súdy, ktoré právo v jeho výslovnom paragrafovom znení netvorí, ale už vytvorené paragrafové znenie právnych predpisov vykladajú.

21. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. Podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

23. V zmysle ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

24. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

25. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Podľa ustanovenia § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

27. Rozsudok 1 dňa 14. 07. 2020 nadobudol právoplatnosť vo výrokoch II., III., IV., ktorými bolo rozhodnuté o tom, že dohody o zrážkach zo mzdy uzatvorené medzi žalobcom 1/ a žalovaným sú neplatné, o zastavení konania v časti o ponechanie v platnosti neodkladného opatrenia nariadeného v konaní 45Csp/6/2017 (procesne zavinil zastavenie konania žalobca 1/, nakoľko bez uvedenia dôvodu, resp. bez uvedenia dôvodu na strane žalovaného zoberal žalobu v tejto časti späť, potom je potrebné pričítať neúspech v zastavenej časti konania žalobcovi 1/), a o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti. Vo vzťahu k žalobcovi 1/ súd uvádza, že žalobca 1/ bol neúspešný v časti žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov, v časti o určenie neplatnosti viacerých ustanovení úverových zmlúv a

zmluvných dojednaní, ako aj v zastavenej časti konania. Naproti tomu bol úspešný bol úspešný v časti žaloby o neplatnosť uzatvorených dohôd o zrážkach zo mzdy, ako aj v časti žaloby o plnenie z titulu bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného a v časti bol neúspešný.

Súd následne nárok na náhradu trov konania vo vzťahu medzi žalobcom 1/ a žalovaným vypočítal tak, že nakoľko bolo zo strany žalobcu 1/ uplatnených päť skupín nárokov, pri zohľadnení, že úplný úspech strany sporu percentuálne predstavuje 100 %, každý uplatnený nárok v tomto spore potom predstavuje 20 % (100:5).

Súd konštatuje, že žalobca 1/ bol úspešný v rozsahu 25,82 % (20 % z titulu úspechu o určenie neplatnosti uzatvorených dohôd o zrážkach zo mzdy, + 5,82 % z titulu úspechu žaloby o plnenie peňažnej sumy - žalobca 1/ si uplatňoval spolu sumu 8 954,61 eur, čo pri vyššie uvedenom rozdelení uplatnených nárokov predstavuje 20 % vo vzťahu ku všetkým skupinám uplatnených nárokov, pričom bol úspešný v časti o zaplatenie 2 607,26 eur, čo predstavuje 29,12 % z uplatnenej sumy (2607,26:89,5461), pričom 29,12 % z dvadsiatich (nakoľko nárok o zaplatenie sumy z titulu bezdôvodného obohatenia predstavuje len 20 % z celkovo uplatnených nárokov) predstavuje 5,82 %.

Žalovaný bol úspešný vo vzťahu k žalobcovi 1/ v rozsahu 74,18 % (60 % - 20 % x 3 za úspech - v časti zamietnutia žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov (20 %), - v časti zamietnutej žaloby o určenie neplatnosti viacerých zmluvných ustanovení úverových zmlúv, ako aj zmluvných dojednaní (20 %), - v časti zastavenia konania o ponechanie neodkladného opatrenia v platnosti (20 %), plus 14,18 % v zamietnutej časti o zaplatenie 6 347,35 eur (zamietnutie percentuálne predstavuje 70,88 % z uplatnenej sumy (6 347,35:89,5461), pričom 70,88 % z 20 predstavuje 14,18 (20:100x70,88).

Následne čistý úspech žalovaného predstavuje rozdiel medzi jeho celkovým úspechom a celkovým úspechom žalobcu 1/ (74,18 - 25,82 = 48,36 %), vzhľadom na to súd priznal žalovanému voči žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 48,36 %.

28. Vo vzťahu žalobkyni 2/ súd uvádza, že žalobkyňa 2/ sa v predmetnom spore domáhala voči žalovanému určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných úverov, ako aj určenia neplatnosti viacerých zmluvných ustanovení a zmluvných dojednaní, pričom oba uplatnené nároky boli zamietnuté. Vzhľadom na uvedené súd musel konštatovať, že žalobkyňa 2/ v časti ňou uplatnených nárokov voči žalovanému bola neúspešná v celom rozsahu, a preto súd žalovanému, ako vo vzťahu k zamietnutým častiam žaloby úspešnej strane sporu priznal voči žalobkyni 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

S prihliadnutím na skutočnosť, že zásada úspechu sa neposudzuje za každé štádium konania osobitne, ale podľa úspechu vo veci, nemôže sa úspešnému odvolateľovi priznať náhrada trov za odvolacie konanie, ak bol napokon v konaní na súde prvej inštancie úspešný druhý účastník, ale náhrada všetkých účelne vynaložených trov v celom konaní od jeho začiatku až po jeho skončenie sa priznáva iba jednému účastníkovi. (Števček, M., Ficová, S. a kol. Občiansky súdny poriadok. I. diel. Komentár. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2012, 965 s.).

V zmysle uvedeného súd posudzoval úspech strán sporu v predmetnom spore ako jeden celok uplatňujúci zásadu, že náhrada trov konania sa priznáva iba jednej strane sporu, resp. úspešnejšej strane sporu s tým, že súd neposudzoval úspech strán sporu v jednotlivých konaniach (prvoinštančom a druhoinsštančom), ale zohľadnil celkový úspech/neúspech strán sporu podľa právoplatných výrokov Rozsudku 1 a podľa rozhodnutia prvoinštančného súdu v nadväznosti na vrátenie veci v zmysle uznesenia Krajského súdu v Žiline.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ust. § 125 ods. 1 CSP, odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ust. § 125 ods. 3 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby

každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).